

Pohod Sevnica-Velika Loka pri Trebnjem

■ Janez Černilec, januar 2011

S prijateljem sva začela pohod iz Sevnice do Velike Loke pri Trebnjem sredi januarja 2011. Ko se je zdanilo, sva z vlakom prispela iz Ljubljane v Sevnico. Tega dne je bilo za januar izredno toplo, saj je bilo že zjutraj okoli 10° Celzija. V tem obdobju bi lahko pričakovali tudi meglo, pa se je le-ta zadrževala samo okoli reke Save. Drugače pa je bilo jasno vreme, z redkimi oblaki. Na obzorju se je že kazalo sonce. Z eno besedo, bilo je idealno vreme za 40 kilometrski pohod, ki je bil pred nama.

Center Sevnice

Ko sva prehodila center Sevnice in se napotila proti mostu čez Savo, sva lahko uživala v pogledih na bližnje griče in hribe, ki so jih krasile hiše in še posebej cerkve. Ko sva prišla čez Savo, sva prišla v vas Dolenji Boštanj. Na koncu Boštanja sva zagledala markacije Sevnške planinske poti, ki sva jim z veseljem sledila.

Markacije Sevnške planinske poti

Najprej sva se strmo vzpenjala kakšnih 20 minut. Na tem vzponu sva lahko opazovala teloh, ki je bil že v polnem cvetenju.

Cvetoči teloh

Potem pa je strmina popustila, ko sva se bližala Vrhju pri Boštanjju. To se je zgodilo, ko sva prišla do prve kajže in potem se je strmina še bolj zravnila pri hiši, z obsežno strebričasto snežno belo ograjo.

Razkošna hiša na Vrhju

Ko sva prišla do vhoda te hiše, že potem ko sva zavila 90° v desno, sva zaslišala lajež psov. Kasneje sva pred seboj zagledala 3 doge. Vsaka od njih je bila druge barve: belo črna, črna bela in rjavo-bela. Videlo se je, da je njihova vodja samica rjavo bele barve. Ona je bila tudi najglasnejša in najbolj agresivna med vsemi 3 čuvaji.

Doge so čuvale razkošno hišo na Vrhu pri Boštanju

Sledila je pot po asfaltni poti do Jablanice. Pogosto sva hodila mimo novejših, starejših hiš bodisi stanovanjskih hiš, kmečkih poslopij ali kmetij. Tu in tam pa se je pred nama v bližnji in daljni okolici pojavila tudi kakšna cerkev. V eni izmed njih je bil rojen tudi pesnik Anton Umek-Okiški, kateremu so spominsko ploščo postavili Boštanjski občani.

Rojstna hiša pesnika Antona Umeka-Okiškega

Vsake toliko časa se je pripeljal mimo naju kakšen avto. Ko sva prišla do Jablanice, sva zgrešila pot za Šentjanž. Zaradi tega sva kakšen kilometer hodila navkreber, dokler nisva srečala domačine, ki so nama povedali, če želiva, da prideva v Šentjanž, se morava vrniti v Jablanico in od tam se usmeriti proti zelenemu naselju. To sva storila, vendar sva še enkrat zgrešila pot. To je imelo za posledico, da sva se spuščala iz vrha hriba Jablanica proti vznožju po zelo blatnem kolovozu. V zadnjem delu pa sva se spustila po strmem pobočju do makadamske ceste, ki naju je po dolini, kjer je tekel manjši potok, najprej pripeljala na jaso pred Šentjanžem. Nato pa sva krenila po kolovozu, ki je bil dokaj suh do Šentjanža.

Center Šentjanža

Tu sva imela kosilo. Jedla pa sva hrano, ki sva jo kupila pri najboljšem sosеду. Ko sva pojedla sva se po asfaltni cesti odpravila proti vasi Hinje, nato proti Podborštu, dokler nisva prišla do vasi Veliki Cirknik. Vas je ležala na hribu. Na tem delu je bila ves čas asfaltirana cesta, ki naju je po kakšnih 2,5 urah pripeljala do Šentruperta. V Šentrupertu sva lahko videla, kar nekaj obratov tamkajšnjih podjetnikov, ki so se ukvarjali s kovinsko, kamnoseško in prevozniško obrtjo. Poseben čar tega naselja pa je predstavljala cerkev, ki je imela že veliko elementov razkošnih mestnih cerkva.

Cerkev v Šentrupertu

Iz Šentruperta sva se odpravila proti Mirni. Že iz daljave sva lahko opazovala industrijo Mirne, katere značilni predstavnik je proizvajalec brezalkoholnih pijač Dana.

Tovarna pijač Dana

Na tem delu poti pa naju je že začela loviti noč, zato sva že začela premišljevati, kako bova lahko prišla s čim manj težav do Velike Loke. Vendar ta proces se je dogajal bolj v mislih. Ko sva prišla ven iz centra naselja, sva pred sabo zagledala grad na hribu in reko Mirno.

Grad v Mirni

Ko pa sva šla še nekoliko naprej pa manjši bajer, v katerem verjetno lovijo ribe. Vsaj tako je bilo videti na prvi pogled. Od tega bajerja naprej pa sva hodila po makadamski cesti, zopet poleg potoka. Med potjo sva srečevala veliko ljudi, nekateri so tudi nordijsko hodili kot midva. Nato pa sva šla na nekem mestu desno in se usmerila proti vasi Ševnica. Malo naprej od te vasi sva zavila na gozdno pot. Takrat pa je bilo v gozdu že temno in samo čelna svetilka nama je omogočila nadaljnjo pot, saj sva z njeno pomočjo zopet dobila delni pogled na bližnjo okolico. Sedaj sva pa prišla do velike Ševnice. Od tu naprej sva zopet hodila po gozdni poti, ki pa je bila sedaj skoraj v celoti asfaltirana. Na nebu pa sva že lahko gledala Luno. Vendar v tistem času je bilo še toliko svetlo, da sva lahko občudovala vinograde Preske, ki so bili obsežni in lepo urejeni.

Vinogradi v Pesku

Nato pa sva se usmerila proti Igleniku do lokalne ceste, ki naju je pripeljala do železniške postaje Velika Loka.

Pohod je bil zanimiv, saj sva se gibala po pokrajini, ki je dajejo čar predvsem številni hribčki s številnimi hišami in cerkvami. Na tem delu Slovenije so gozdovi manjših dimenzij, zato jih je mogoče prehoditi tudi največje v kratkem času.